

Khuyết Bản

KITES
BOOK

Ngày
1608

Phượng Tê Thần Cung

Bản quyền online thuộc về PRTeam
Truyện được edit và đăng tải miễn phí tại WWW.KITES.VN

Chương 39

Ngày sinh nhật

Khí hậu đầu đông không xem là quá lạnh, nhưng Lộ Ảnh Tích đã mặc áo lông chồn trắng. Mấy ngày này bệnh của nàng lại tái phát, mặt trắng bợt không còn chút máu như sắp biến thành lớp da trong suốt. Trong lòng nàng tự biết thời gian đã đến.

Nàng dựa người vào song cửa sổ, ánh mắt phiêu dạt đến các cung điện gác mái ở xa xa. Nàng vô ý thức thở dài một hơi. Thế là cũng đến sinh nhật của nàng, sư phụ cũng đã tìm được cà độc dược, hi vọng là sẽ không có chuyện xấu xảy ra nữa.

Trên bầu trời, những cánh hoa nhỏ trắng muốt rơi lả tả, tập trung nhìn kỹ mới phát hiện đó là hoa tuyết trong suốt. Những bông

Quyển 3: Khói Lửa Hoàng Cung

tuyết trắng xóa cả một góc trời
khoan thái lượn lờ, bám trên
những cành cây khẳng khiu, mềm
nhẹ đậu xuống mặt thềm. Không
lâu sau, những bông tuyết sau đè
lên những bông tuyết trước, mặt
đất đã được bao phủ bởi một lớp
mỏng tuyết trắng như ngọc.

Lộ Ánh Tịch vươn tay đón một
bông tuyết. Hoa tuyết không tan
chỉ lẳng lẳng nằm trong lòng bàn
tay của nàng,

“Ánh Tích.” Tiếng nói trầm thấp vang lên sau lưng, một cánh tay duỗi thẳng vượt qua đầu nàng, không nói không rằng đóng cửa sổ lại.

“Hoàng thượng hạ triều rồi ạ?” Nàng xoay người lại, mỉm cười nhìn hắn. Bàn tay nàng dần hạ xuống, nắm chặt bông tuyết trong lòng bàn tay.

“Ừ.” Hoàng đế thuận miệng trả lời,

Quyển 3: Khói Lửa Hoàng Cung

chỉnh lại vạt áo choàng cho nàng, cau mày không vui nói: “Tuýet đang rơi, nàng lại đứng trước cửa sổ, bị trúng gió thì sao hả?”

“Trận tuyết đầu mùa năm nay, sao lại không ngắm nghía được chứ?” Lộ Ảnh Tích cười đáp. Nàng dừng lại một chút, mới nghiêng đầu nhìn hắn, gương mặt láu lỉnh, “Hoàng thượng không quên mất hôm nay là ngày gì chứ? Chẳng hay Hoàng thượng có học

được món ăn nào không đâu?”

Hoàng đế không nói, khuôn mặt cau có mà có thêm vài nếp nhăn. Hắn nắm hai tay của nàng, bao bọc trong lòng bàn tay của hắn, dịu dàng mà sát.

Lộ Ánh Tích ngoan ngoãn để mặc hành động của hắn, cụp mí mắt xuống nhất thời im lặng. Tay nàng lạnh đến mức bông tuyết cũng không tan được, đông cứng

Quyển 3: Khói Lửa Hoàng Cung

không còn chút cảm giác nào như bị tê liệt hoàn toàn. Cái này không phải vì khí hậu ngày hôm nay, mà do hàn khí trong cơ thể của nàng.

“Trẫm thật hối hận.” Hoàng đế đột nhiên cảm khái một câu, rồi im lặng nhìn nàng.

“Hoàng thượng hối hận chuyện gì?” Lộ Ánh Tích ngờ vực hỏi.

“Trẫm không nên để nàng thay

Trầm chịu hàn độc." Ánh mắt Hoàng đề u trầm ẩn chứa nỗi đau âm ỉ.

Lộ Ánh Tích cười khổ, nhưng không phát biểu. Khí đó nàng và hấn đều có suy tính riêng, nàng muốn lấy được vài phần tín nhiệm của hấn để lưu lại cho bản thân một con đường lui, nhưng hiện tại dường như điều đó không còn ý nghĩa nữa rồi.

Quyển 3: Khỏi Lửa Hoàng Cung

Trầm mặc giây lát, nàng mỉm cười nói với hắn, “Hoàng thượng càng lúc càng đa sầu đa cảm. Trái lại Thần thiếp rất muốn biết, Hoàng thượng đã học nấu được món nào rồi?”

Hoàng đế hừ một cái rõ kêu, vút luôn vẻ u buồn, ra vẻ tức giận nói: “Nàng, tiểu nữ nhân xảo quyết này! Vì món quà sinh nhật tặng nàng, hại Trẫm mấy ngày nay phải lén la lén lút như đi ăn trộm.”

“Học được thêm một kỹ năng mới, cũng không phải chuyện xấu.” Lộ Ảnh Tích cúi đầu cười trộm. Nàng có nghe phong phanh một ít việc. Hấn đến Ngự thiện phòng rồi hạ lệnh tất cả mọi người không được phép đến gần, chỉ giữ lại một lão ngự trù. Hấn hại các ngự trù khác sợ hết hồn, bọn họ sợ ngự thiện thường ngày xảy ra vấn đề gì.

“Trẫm học được kỹ năng này thì có tác dụng gì? Lẽ nào tương lai

Quyển 3: Khói Lửa Hoàng Cung

Trẫm không làm Hoàng đế chuyển sang làm đầu bếp?" Hoàng đế không chịu liền cãi lại.

Lộ Ánh Tích nhìn cười không được liền phì cười thành tiếng, vì hiếm khi thấy được bộ mặt dí dỏm của hân thể này.

"Đợi khi sức khỏe của nàng tốt hơn, Trẫm cũng cho nàng học kỹ năng này nhé." Hoàng đế ngược ngùng nói, vươn tay véo má nàng

một cái, “Bây giờ nàng chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt cho Trầm. Trầm đi ‘làm’ quà sinh nhật cho nàng.”

“Làm phiên Hoàng thượng.” Lộ Ánh Tích khẽ nhúng thân một cái, tươi cười nhìn hắn.

Hoàng đế lại sưởi ấm tay nàng một lúc, mới từ từ rời đi.

Chờ hắn đi đã khá xa, Lộ Ánh Tích

Quyển 3: Khói Lửa Hoàng Cung

mới đóng cửa Tẩm cung, lặng lẽ vào mật đạo.

Trong mật thất, mười Hí vệ đang nghiêm nghị đứng thẳng lưng, thấy nàng xuất hiện, lập tức quỳ một gối xuống, đồng loạt cung kính nói: “Công chúa điện hạ, xin hãy suy nghĩ lại!”

Vẻ mặt Lộ Ảnh Tích bình tĩnh, lướt mắt qua từng người một, nói lớn: “Mười người các ngươi là tâm

phúc mà Bản điện hạ tín nhiệm nhất." Lộ Ảnh Tích cau mày, sửa lại cách xưng hô, "Nếu như các người bằng lòng đi theo ta, thì từ nay về sau sẽ sống những ngày bình lặng thanh nhàn. Nếu như các người muốn làm một việc gì đó, thì hãy tự dẫn thủ hạ của các người quay về Ô Quốc. Ta tuyệt đối không miễn cưỡng."

Tất cả Hí vệ đều trầm mặc không nói, qua một lúc sau mới có một

Quyển 3: Khỏi Lửa Hoàng Cung

người lên tiếng: “Công chúa, xin thứ lỗi cho thuộc hạ bạo gan. Thời thế hiện nay hỗn loạn, cho dù công chúa tránh đến thôn quê núi rừng, cũng không chắc có thể được bình an, chí bằng...”

Lộ Ánh Tịch giương tay lên cao chặn lời của nàng ta: “Ta đã suy nghĩ rất kỹ, không cần khuyên nữa.”

Hí vệ cúi đầu, thạch thất u tối

chìm trong im lặng.

Một lúc sau, lại có một người khác cúi đầu nói: “Chúng thần là tử sĩ của công chúa điện hạ, đương nhiên sẽ sống chết đi theo và bảo vệ công chúa dù thế nào đi nữa.”

Những người khác cũng đồng thanh nói theo: “Thề sống chết đi theo, bảo vệ công chúa.”

Lộ Ảnh Tích cho các nàng ta

Quyển 3: Khói Lửa Hoàng Cung

đứng dậy, khẽ mỉm cười, mới nói: “Nếu các người muốn đi theo ta, thì trên đời này sẽ mất đi mười nữ tử tính anh. Tất cả hãy quay về Ô Quốc đi thôi. Trước đây, ta bí mật huấn luyện quân đoàn áo giáp đen tính nhuệ là để phòng bị kẻ thù bên ngoài xâm lấn. Bây giờ để cho các người tiếp quản, ta cũng yên tâm hơn.” Nàng không phải người Ô Quốc, nhưng nàng đã sống mười tám năm ở nơi đó, Ô Quốc cũng được coi là quê hương của

của nàng. Dù thế nào nàng cũng mong muốn con dân Ô Quốc có thể an cư lạc nghiệp, không bị nước hãn xâm lược.

Một tiếng cười châm biếm rất nhỏ khó có thể nghe thấy xuất hiện ở góc phòng. Lộ Ảnh Tích nheo mắt liếc qua, sắc mặt nặng nề: “Tiểu Thâm, ngươi có chuyện muốn nói?”

“Công chúa đã đồng ý cho nô tỳ

Quyển 3: Khói Lửa Hoàng Cung

trở về Ô Quốc, bây giờ lại lật lọng.” Giọng Tình Thâm lạnh lẽo, không sợ hãi mà nhìn thẳng vào nàng.

“Người không cam chịu đi ẩn cư cùng với ta?” Giọng Lộ Ảnh Tịch lạnh tanh, đều đều nói: “Cho tới bây giờ ta không có lừa người. Người đã biết quá nhiều chuyện, ta giữ mạng người lại đã là quá lắm rồi.”

Tiểu Thâm hừ lạnh, dĩ nhiên nàng ta không cam tâm. Nhưng nàng ta tự biết không có khả năng phản kháng, nên cũng không nhiều lời nữa.

Lộ Ảnh Tích quay lại dặn dò đôi lời với Hí vệ, sau đó xoay người đi khỏi mà không liếc mắt nhìn Tình Thâm một lần nào. Nàng cũng không muốn mang Tình Thâm theo cùng, nhưng đây là biện pháp duy nhất. Lúc này nàng không

Quyển 3: Khói Lửa Hoàng Cung

ngờ rằng, một quãng thời gian rất dài sau này, nàng và Tình Thâm sống nương tựa lẫn nhau.

... ..

Tuyết trắng tung bay như những cánh hoa mai lại như bông liễu, phiêu diêu phất phơ trong gió rồi nhẹ nhàng hạ xuống. Trên những dãy mái ngói cung điện san sát nhau đều phủ một lớp tuyết mỏng trắng xóa, nhìn từ xa giống như

được mặc lớp áo lông cừu trắng tinh.

Do Lộ Ảnh Tích cứ khẳng khẳng lại nũng nịu yêu cầu, nên Hoàng đế đành dẫn nàng đến ngắm cảnh tuyết rơi trong Ngự hoa viên.

“Nàng uống chén trà nóng, để làm ấm cơ thể đi nào.” Trong đình ngắm cảnh, Hoàng đế tự tay pha trà, đưa chén trà tận tay nàng.

Quyển 3: Khỏi Lửa Hoàng Cung

“Một ngày đẹp trời thế này, hẳn là nên uống rượu.” Lộ Ảnh Tích ngược mắt nhìn ra cảnh sắc ngoài trời, trong lòng bỗng nhiên xúc động bùi ngùi tự nói một mình: “Tuýet đầu mùa trắng phau phau giống như đem hết thủy nhơ bắn vùi lấp dưới lớp tuyết.” Có lẽ vì nàng sắp phải đi khỏi đây, cho nên không còn cảm thấy khó chịu với sự phức tạp ở đây nữa. Lúc mới vào cung, nàng nghĩ trăm phương nghìn kế để tranh đấu với hắn,

bây giờ ngồi nhớ lại, chỉ còn lại một tiếng thở dài mà thôi.

Hoàng đế nhíu mày, quay đầu lại nói với thái giám đang đứng hầu bên cạnh: “Mang thêm hai lò sưởi đến đây.”

Thái giám kia tuân mệnh đi lấy, chỉ chốc lát sau đã mang về. Bốn góc của đình ngắm cảnh đều đặt lò sưởi bốc hơi nóng ngun ngút. Ngay sau đó, từng món ăn được

Quyển 3: Khỏi Lửa Hoàng Cung

bày lên bàn.

Đợi cho những người xung quanh đã lui hết, Hoàng đế mới quở trách: “Trời lạnh như vậy mà cứ đòi dùng bữa ở Ngự hoa viên.”

Lộ Ánh Tịch làm lơ để ngoài tai, gương mặt tươi cười đánh trống lảng sang chuyện khác nói: “Một bàn đầy cao lương mỹ vị này, chẳng hay cái nào là kiệt tác của Hoàng thượng? Vậy cá phượng hoàng?”

Chả phượng hấp? Hay là quả phật
thủ cuộn?

Gương mặt Hoàng đế hơi cứng
đờ, không được thoải mái mà ho
khò khụ vài tiếng.

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn hấn,
nhỏ nhẹ hỏi: “Hoàng thượng vừa
rồi đã làm hỏng nó rồi sao?”

“Không phải.” Hoàng đế kiệm lời
như vàng, chỉ thốt ra hai chữ.

Quyển 3: Khói Lửa Hoàng Cung

“VẬY THÌ, LÀ BÁT CHÁO ĐẬU ĐỎ NÀY SAO?” Lộ Ánh Tích suy đoán, đưa ngón chỉ món này đến món khác. Nấu cháo đậu đỏ tương đối đơn giản, hẳn là đúng rồi ha?

Hoàng đế lại ho khan một cái nữa, sắc mặt càng thêm thiếu tự nhiên.

“TẤT CẢ ĐỀU KHÔNG PHẢI SAO?” Lộ Ánh Tích dò xét nhìn hắn, ngạc nhiên nói: “Không phải món đó còn chưa mang lên chứ ạ?”

Hoàng đế vô cùng cứng ngắc gật đầu.

Trùng hợp thay, đúng lúc này có một tên thái giám tay bưng một chén sứ nhỏ được tráng men xanh đang đi về phía này. Hắn ta khom người hành lễ, rồi cẩn thận từng chút một đem chén sứ kia đặt ở trước mặt nàng.

“Luí xuống đi.” Hoàng đế mặt đánh cả lại, phát tay cho thái giám

Quyển 3: Khói Lửa Hoàng Cung

lui ra ngoài.

Lòng Lộ Ánh Tích dạt dào chờ mong mở nắp chén. Nàng nhìn nó chăm chặp một lúc, khóe môi không nhin được khẽ run run.

“Nếu nàng dám cười...” Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt với nàng.

“Hoàng, Hoàng thượng...” Lộ Ánh Tích cố gắng bặm môi nén nhin.

Nhưng khi nàng vừa ngẩng đầu lên, trông thấy bộ dạng nghiêm túc, gương mặt đen sì của hắn, nàng quả thực không thể nhin cười, liền cúi người bật ra tiếng cười giòn tan.

“Lộ Ảnh Tích!” Hoàng đế tức giận quát khẽ, “Trẫm học mất mấy ngày, nàng còn cười Trẫm nữa thử xem!”

“Không cười!” Lộ Ảnh Tích vội

Quyển 3: Khói Lửa Hoàng Cung

bịt miệng lại, vẫn buồn cười nên cúi đầu xuống.

“Thôi đi, có lẽ nàng đừng uống chén canh này thì hơn!” Hoàng đế bực bội vươn tay nhắc chén canh trước mặt nàng lên.

“Đừng mà! Hoàng thượng! Thần thiếp muốn uống.” Lộ Ánh Tích vội vàng đoạt lại, cầm chiếc thìa vàng lên, nhưng cả buổi cũng không hạ xuống mức canh được.

Khóe miệng nàng vẫn run run từng cơn, không thể nén cười nổi. Nàng làm sao mà uống chén canh này đây? Cháy khét đến nửa giọt nước canh cũng không có, nhân sâm cũng cháy thành than...

Thật không dễ dàng gì nàng mới gấp từ trong đó ra một miếng còn phân biệt được hình thù, bỏ vào miệng chậm rãi nhai rồi nuốt xuống. Thịt nấu quá nhừ, lại cộng thêm mùi khét, nhưng mà không

Quyển 3: Khói Lửa Hoàng Cung

ngờ nàng lại nuốt xuống bụng.

Sắc mặt Hoàng đế có hơi tươi tỉnh hơn, miệng vẫn hậm hực nói: “Lúc đó Trẫm có một bản tấu chương cần phê duyệt khẩn cấp, mới quên chú ý độ lửa.”

“Sao Hoàng thượng không gọi ngự trù đứng canh giùm?” Ánh mắt Lộ Ánh Tích vô tình lướt qua chỗ tấu đồ trên mu bàn tay của hắn, lòng rung động không giải thích nổi.

“Đã là quà sinh nhật Trầm tặng cho nàng, đương nhiên phải tự mình làm rồi.” Hoàng đế thấy tầm nhìn của nàng, thản nhiên giải thích: “Lúc nhóm lửa không cẩn thận nên bị phỏng. Không sao đâu.”

Lộ Ánh Tích ngấm nhìn hắn, nhất thời không thốt nên lời. Khi đó nàng chỉ là nổi hứng bất chợt, không ngờ hắn lại có thành ý như thế.

Quyển 3: Khỏi Lửa Hoàng Cung

Hoàng đế nhìn nàng, bốn mắt giao nhau. Ánh mắt hắn hiện lên tia ôn nhu: “Hôm nay là sinh nhật của nàng, Trẫm đặc biệt cho phép nàng uống vài chén rượu, nhưng uống hết bình thì không được đòi nữa.”

Lộ Ánh Tích gật đầu, nụ cười nở trên môi kéo theo hai má lúm đồng tiền. Nàng sẽ ghi nhớ thời khắc hắn đã cúi xữ chân thành với nàng, bất luận có phải vì lí do nàng sắp ‘chết’ hay không.

“Thần thiếp kính Hoàng thượng một chén.” Nàng nhận chén rượu hấn đưa qua, ngửa đầu uống hết, cạn trước vì tôn trọng.

“Nàng đừng uống nhanh như thế.” Hoàng đế căn dặn một câu, rồi mới nâng chén uống.

Bên ngoài đình, tuyết dần dần ngừng rơi, gió cũng ngừng thổi. Bên trong đình lại ngập tràn tình cảm ấm nồng. Hữu thanh với vô thanh.

Quyển 3: Khói Lửa Hoàng Cung

Chén thứ hai, hai người cùng nâng chén, im lặng đối mặt, ánh mắt đều dịu dàng nồng thắm.

Một bình rượu nhỏ được đun ấm dần thấy đầy, Mặt Lộ Ảnh Tích đã ửng hồng, nhưng lòng vẫn rất tỉnh táo. Đây là lần đầu tiên hai người họ vừa hâm rượu vừa ngắm tuyết rơi, nhưng cũng là lần cuối cùng. Mà trước khi đi, nàng vẫn còn một chuyện chưa làm.

“Thần thiếp lại kính Hoàng thượng một chén nữa.” Nàng khom người xách bình rượu đang được hâm nóng trên bếp lò nhỏ đặt bên hông. Ngay khi vừa xách chiếc bình lên, nàng liền mở hé chiếc nắp ra, và ra tay trong chớp nhoáng, không để lại vết tích nào.

Lộ Ảnh Tích rót ra hai chén rượu, nàng cầm một chén đưa tới trước mặt hắn, khẽ nở nụ cười xinh đẹp. Nàng không có quên

Quyển 3: Khôi Lửa Hoàng Cung

chuyện nàng đã hạ độc hấn. Trước khi đi, nàng phải lạng lẽ giải độc thay hấn.

Sóng mặt Hoàng đế dần tối mờ đi, nhưng nét mặt làm như không có chuyện gì mà cười nhạt, tiếp lời nói: “Không được mê uống rượu. Sức khỏe của nàng không nên uống nhiều, đây là chén cuối cùng của nàng.”

“Vâng ạ.” Lộ Ánh Tích ngoan

ngoãn đáp, mí mắt sụp xuống. Đúng là một chén cuối cùng, sau này mỗi người một nơi, khó gặp lại nữa.

Chỉ trong chớp mắt lúc nàng rũ mí mắt xuống, Hoàng đế bưng chén rượu uống một hơi cạn sạch, nhưng rượu trong chén lại chảy hết vào trong ống tay áo của hắn.

Vì không để cho nàng có cơ hội phát hiện ra, Hoàng đế đặt chén

Quyển 3: Khỏi Lửa Hoàng Cung

rượu xuống bàn, rồi nhanh chóng đứng lên, cao giọng nói: “Ánh Tịch, múa một điệu vì Trẫm đi!”

Lộ Ánh Tịch không bắt bẻ suy nghĩ của hấn, lẳng lặng gật đầu đáp ứng.

Nàng chậm chậm ra khỏi đình ngắm cảnh, đứng trên mặt đất phủ tuyết trắng, hướng về phía hấn nhoẻn miệng cười.

Hoàng đế cũng cười với nàng,
nhưng ánh mắt nhuộm màu xanh
đen, lạnh lẽo thấu xương còn hơn
băng tuyết.

Hết chương 39

Quyển 3: Khỏi Lửa Hoàng Cung

[HOT THÁNG 10]

“Viết Cho Người Thầy
Mà Bạn Yêu Nhất Trong Một
Tác Phẩm Văn Học”

<http://goo.gl/Gi7GTx>

Editor: minjay1608

Khuyenh Thân
Phượng Tê Editor: minjay1608
Thân Cung

Chịu trách nhiệm sản xuất
NXB Kitesbook

Chịu trách nhiệm nội dung
minjay1608

Thiết kế : HappyOneday
Trình bày: maruko
Sửa bản in : Aqua
Phát hành : einna

In 1 cuốn, khổ 500x700 pixels
In xong và phát hành ngày 04.10.13
Download miễn phí tại www.kites.vn

Xi – poi:

“Nàng hạ độc với Trầm? Nếu nàng đi thì để Trầm cùng xuống hoàng tuyền với nàng. Chẳng phải như vậy rất tốt đẹp sao?”